

dan juridisk Kvæstion. Men samtidig har jeg været paa det rene med, at ud over en vis Tidsgrænse kunde jeg ikke holde Privilegiet vakant, og denne Grænse havde jeg fastsat til Aarets Udgang, idet jeg havde haabet, at jeg i December Maaned skulde være blevet enig med Finansudvalget paa den omtalte Basis, hvad jeg vel ogsaa nok bliver enig med det om senere. Men den Dag vi forhandlede, blev jeg ikke enig om Grundlaget, ej heller i Resten af Maaned. Man vilde betænke sig og have Oplysninger. Som den ærede Ordfører oplyste mig om til min Tilfredshed, har man inden for Udvalget senere forhandlet paa den af mig foreslaaede Basis, og fundet at det var et godt Grundlag. Men saa meget bedre er det, at der ved denne Koncession, som er uddelt, er forbeholdt mig Adgang til, hvis der bliver truffen en almindelig Ordning med Hensyn til Afgiften for ny Privilegier til Stiftsavisser, da at lade den Afgørelse, som næste Gang bliver indført for et nyt Blad, faa tilbagevirkende Kraft paa Bladet „Nordjylland“, for hvilket Privilegiet er givet. Der er altsaa taget Hensyn netop til det ærede Finansudvalgs mulige Overenskomst med mig i den Henseende. Se saaledes fremstillet tror jeg, at den ærede Ordfører dog vil give mig Ret i, at jeg med nogen Forundring har hørt, at man havde følt sig mindre behageligt berørt ved den Afgørelse, der er truffen. Det kan man nemlig ikke, hvis man indrømmer, at det var nødvendigt for mig at træffe en Ordning, og naar man samtidigt maa indrømme, at denne Ordning er truffen under Hensyntagen netop til de svævende almindelige Forhandlinger med Finansudvalget. Maa jeg saa tilføje, at under Forhandlingerne med det ærede Udvalg er der fra forskellige Sider gjort Henstillinger og rettet Anmodninger til mig paa det ikke finansielle Omraade særlig med Hensyn til Varigheden af disse Koncessioner og i Henseende til deres Ophør, hvis vi kunde faa en Ordning ved Lov, hvorefter Grundlovens § 27 ikke længere kom til Anvendelse paa disse Bladprivilegier. Det er nemlig noget, jeg som Indenrigsminister ikke kan have noget at indvende imod, at man kom til, thi det hører ikke til de behagelige Sager at skulle uddele Avisprivilegier. Man er nemlig altid sikker paa at blive strengt kritiseret baade fra den ene og den anden Side og vil i intet Tilfælde kunne tilfredsstille alle. Det er de Erfaringer, jeg hidtil har gjort paa dette Omraade, og som har fundet ikke

ringe Bekræftelse i Dag trods for al min Umage i modsat Retning. Men naar man har ønsket en begrænset Tid for Afgivelse af Privilegier for ikke at hindre en Lov, hvorved man kom til en endelig Ordning af disse Forhold — og vi ere jo enige om, at der kan vedtages en Lov, hvorved administrative Afgørelser i Henhold til Grundlovens § 27 ophæves — saaledes at Privilegiet i saa Fald bortfaldd, har jeg ogsaa i disse Henseender opfyldt alt, hvad man har henstillet til mig i Finansudvalget, og jeg har i Grunden ikke kunnet tænke mig Muligheden af andet, end at man, hvis man har gjort sig bekendt med den Skrivelse fra Ministeriet, der for ca. 8 Dage siden er tilstillet Finansudvalget om denne Sag, vil erkende, at hvis der er nogen Sag, hvor en Indenrigsminister har taget Hensyn til Ønsker, som ere ytrede i Finansudvalget, er det denne, og hvis dette ved nærmere Overvejelse maa indrømmes, tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem vil forstaa, at jeg ikke har kunnet fatte, at jeg i denne Sag skulde have fortjent nogen Bebrejdelse fra det ærede Udvalgs Side. Dette er altsaa med Hensyn til de Betingelser, hvorunder Privilegiet i Aalborg er givet. Med Hensyn til det Punkt, som naturligt ogsaa kan gøres til Genstand for Kritik, den administrative Sag, hvem man har givet Privilegiet til, skal jeg derefter sige nogle Ord. Jeg har allerede antydnet, at Privilegierne ere personlige. Man giver ikke et saakaldt Bladprivilegium til et bestemt Blad, det gives kun Personer med Tilføjelse af et Blads Navn og maa naturligvis gives til Personer, der eje, forpagte eller disponere over et Blad, thi ellers kan jo en Mand gaa rundt med et Privilegium i Lommen for et Blad, uden at Hensigten opnaas. Men det er det, jeg vil bede lagt Mærke til, at der har ikke været nogen Ansøger, som har disponeret over eller været Ejer af noget Blad undtagen de, som have faaet Privilegiet. At en Redaktør søger at faa Privilegiet paa „Aalborg Stiftstidende“ igen, kan jo ikke i og for sig være acceptabelt for Regeringen. En Redaktør kan jo afskediges maaske med kort Varsel, og jeg ved virkelig ikke, hvorledes et Privilegium skulde lyde til en Mand, som kun redigerer en Avis. Heller ikke ser jeg nogen Mulighed for, at Privilegiet kan gives til en Forretningsfører for et Blad eller til Eksecutorer i et Bo. Jeg mener, at det at overdrage Bevillingen til et Bo er det, der stemmer allermindst med de Tanker, der have været fremsatte her i Tinget i en Række Aar, idet Privi-